

Ситнік В.

С41 Лалі. Саньок і Вадик : повість / Віоліна Ситнік. — Київ :
ВЦ «Академія», 2025. — 160 с.
ISBN 978-966-580-764-3

Війна знову прийшла в дім Лалі. Поміж сигналами повітряних тривог і звуками вибухів вона намагається жити те життя, яке їй дісталось: вчиться в університеті, волонтерить і вкотре пробує розібратися у своїх почуттях до Санька та Вадика.

УДК 821.161.2-31

Літературно-художнє видання

СИТНИК Віоліна Вікторівна

Лалі. Саньок і Вадик
Повість

Редактор Г. Т. Сенькович
Коректор Т. А. Дічевська
Комп'ютерна верстка Є. М. Байдюка
Графічна робота на палітурці А. С. Шавлач
Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 9,3. Зам.
Наклад 1000 прим. Зам. № ЗК-009104.

Видавничий центр «Академія»,
03057, м. Київ, вул. Олександра Довженка, б. 3.
Тел./факс: (044) 456-84-63.
E-mail: academia.book@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 7175 від 02.11.2020 р.

Видруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"
корпоративне підприємство ДАК "Укрвидавполіграфія",
вул. Різдва, 11, м. Харків, 61011.
Свідоцтво серія ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

© Ситнік В., 2025
© Шавлач А., графічна робота
на палітурці, 2025

ISBN 978-966-580-764-3

НАШІ ДНІ

— ...А я оце зараз подумала: якби ви могли відправити собі повідомлення в 24 лютого, яким би воно було? — ефектна білявка обвела поглядом друзів, що зібралися за одним столиком у кафе. — Я б, наприклад, точно написала собі: «Не їдь! Твоє місце — тут!».

— Нічого собі запитання! І справді, що б я написав?.. — замислено протягнув худий хлопець, пригортаючи її до себе. — Напевно, то прозвучить надто пафосно, але приблизно так: «Цінуй кожну хвилину з найближчими людьми».

— Гм, та нема там ніякого пафосу. Просто раніше ми про таке не думали. А от мені треба було б себе гарненько струсонутися, — тендітна руда дівчина провела рукою по короткому волоссю, що лише почало відростати. — Моє смс прозвучало б, напевно, так: «Не ний. Ти все зможеш. Навіть не уявляєш, яка ти сильна!», — відчеканила різко.

— О, ти справді крута! — юнак у бейсболці з написом Police глянув на неї з непідробним захопленням. — А от мені тоді би добрий штурхан типу такого: «Братан, ця фігня надовго. Будь готовий. Добре думай, що робитимеш».

(5)

— «Чувак, ти просто офігієш від своїх рішень! Але все правильно! Так має бути!» — хлопець в оливковій флісці, трохи старший за решту, засміявся і додав: — Я й досі офігіваю, чесно, але ні про що не жалію.

Чорнява красуня, яка сиділа поруч, поклала долоню на його перев'язану руку й легенько стиснула. Що б вона, Лалі, сказала собі, отій розгубленій дівчинці версії 2022 року? Напевно, щось на кшталт такого: «Ти все здолаєш. Слухай своє серце».

ЖОВТЕНЬ 2022

(6) ...Лалі притулилася спиною до стіни в коридорі й сповзла на підлогу. Нашорошила вуха, намагаючись вловити звук, якого б не мало бути в такий погожий день. Та чула тільки цвірінкання горобців і шелест листя у сквері навпроти її будинку.

— Ма', а ти всі вікна відчинила? — легенько торкнулася маминого плеча.

Вона також сиділа на долівці навпроти, схиливши голову на складені на колінах руки. «Все ясно, — подумала Лалі, — знову до ночі із сусідками робила тушкованку. Або ж енергетичні батончики. Чи суміш для сухого борщу». Жінки бралися за все, на що мали запит від військових.

Мама різко підвела голову й кілька разів кліпнула. Намагалася сфокусувати погляд на доньці. Лалі знічено прикусила губу: «От я дурепа! Хай би подрімала».

— Я перевірю, — смикнулася Лалі, та мама гримнула: «Сиди тут!» і сама пішла по кімнатах.

Це вже була звичка — відчиняти під час тривоги вікна, аби їх не винесло вибуховою хвилею. Досі їм щастило, а от у квартирі маминої подруги двічі міняли склопакети. Рашистські бомби гатили по житлових будинках, школах, садочках, лікарнях, а не лише по «військових об'єктах», як брехали їхні пропагандисти.

Лалі розблокувала смартфон і пробігла очима повідомлення в телеграм-каналі, щоб зрозуміти, чому оголошено тривогу.

☛ Вибухи на Київщині,
Дніпропетровщині, Житомирщині.
До відбою повітряної тривоги
залишайтеся в укриттях.

(7) Лалі зітхнула і перевела погляд на дерев'яний постер на стіні, на якому на темному тлі великими білими літерами було написано: «Мій калідор = моя фортеця». Кутики губ ледь здригнулися: згадала, як замовила його в інтернеті, принесла додому і хвилювалася, що мама не дозволить почепити, але вона тільки байдуже махнула рукою. Відтоді як тато пішов добровольцем у ЗСУ, в мами не було сил на дрібні суперечки. Та й, якщо подумати, їхній коридор і справді був для них сховищем, адже в укритті, яким називали підвал будинку, вони перестали ховатися десь через два місяці війни. Усі ті каналізаційні та газові труби, які зміїлися попід стелею, єдиний вхід і дев'ять поверхів над головою аж ніяк не переконували в його надійності. Тому

Маріне та Лалі Корчилави вирішили тривоги перечікувати в коридорі або у ванній кімнаті, покладаючись на Бога і ППО.

— Та коли ж відбій? — спитала мама, кинувши погляд на годинник на зап'ясті.

Рік тому Лалі могла б запрягнутися, що її прагматична мама підраховує в голові збитки, бо через тривогу їхнє кафе ще зачинене. Чимало їхніх клієнтів перед початком робочого дня заходили в «Аджарулі» випити кави з ароматною грузинською випічкою. Та тепер вона знала, що мама хвилюється за деяких їхніх працівників, які добиралися на роботу з району. Хтозна, де вони зараз пересиджують тривогу... Лалі мала йти в універ, коли заголосила сирена, а тепер її рюкзак валяється в кутку поруч із рожевою тривожною валізкою та кількома бутлями води, набраної про всяк випадок.

Лалі ще раз зайшла в ТГ: вибухи на Рівненщині та Львівщині. Дедалі ближче... Страх чіпкими пальцями вчепився в горло. Щоб заспокоїтися, схрестила руки на грудях у вигляді метелика і взялася ритмічно постукувати себе. Цей лайфгак вона підглядела в якогось психолога, який у перші дні повномасштабної війни вів прямі етери, стараючись допомогти розгубленим і наляканим людям. Мама кинула занепокоєний погляд на Лалі й легенько поплескала її по нозі.

— Все ок, — запевнила та.

Через кілька хвилин справді стало трохи легше, і вона глибоко вдихнула. У руках дзенькнув мобільний:

нове повідомлення в «Банді» — їхньому з друзями чату. Писала Дашка, новенька зі Скадовська. Вона із сім'єю тимчасово переїхала до Хмельницького наприкінці березня.

«Тимчасово...» — зітхнула Лалі. Хто-хто, а вона добре знає, як це — тікати від війни, осідати на новому місці з надією, що скоро повернешся додому. Перед внутрішнім зором одразу виринули пейзажі Ергнеті та Каспі. Але не час піддаватися спогадам. Лалі розблокувала телефон, щоб прочитати меседж, і одразу нахмурилася. Не могла зрозуміти перше речення:

☹ Тільки одразу делітни, ок? І взагалі в тебе ж дівчина, величезна любов і всі діла...

Після цих слів на екрані з'явилося селфі оголеної до пояса Даші. Вона звабливо прикривала однією рукою груди, а губи склала в рурку, наче для повітряного поцілунку.

☹ ...нехай вона відправляє тобі нюдси!

«Е... І як це зрозуміти?» — спантеличилася Лалі. У ту ж мить пролунав гучний вибух, а за секунду зникло світло. Від несподіванки здригнулася, випустила з рук мобільний. Кинулася до мами, притулилася. В обох шалено калатали серця й одразу спітніли долоні. За вікном ще раз бухнуло. Потім ще раз.

— Тварюки! — процідила крізь зуби Маріне, міцніше стискаючи Лалі в обіймах.

«ЙБР!» — пронеслося в голові Лалі. Абревіатуру не потрібно було розшифровувати.

(8)

(9)

Зібрані й напружені, вони вже стояли під стіною, готові будь-якої миті схопити тривожну валізку та вибігти з дому. Але поки що було тихо. Аж не вірилося, що кільканадцять секунд тому гупало так, що стіни здригалися.

— Думаєш, це все? — прошепотіла Лалі.

Мама у відповідь лише стенула плечима.

— Може, глянути у вікно? — продовжила Лалі вже голосніше.

— Ага, а ще сфотографуй і виклади в інтернет! Сиди на місці, — відрізала жорстко мама.

Лалі надулася і відсторонилася: ну чому вона з нею поводить як із маленькою? Їй усе-таки сімнадцять років, не дитина вже! Підняла з підлоги мобільний і витерла екран. Прискіпливо обдивилася: з правого боку відлетів крихітний шматочок захисного скла, а загалом він не постраждав. Знову почало гризти неприємне відчуття, не пов'язане з вибухами.

Присіла на підлогу, розблокувала мобільник і втупилася... в голі груди. «Так це ж Дашка перед самісіньким вибухом впоролася таку крінжатину. Мабуть, випадково скинула не туди. Але нащо відправляти свої інтимні фото? І кому?»

Тицьнула пальцем на профіль Дашки. На екрані з'явилося фото привабливої брюнетки з модним каре у великих стильних окулярах. Натиснула «Написати».

♡ Привіт! Ти часом не помилилася чатом? Видали, доки ніхто інший не побачив.

Відправила. Але повідомлення за мить засвітилося червоним. Лалі звела брови до купи: «Та ж вай-фай без світла не працює!». Увімкнула мобільний інтернет, ще раз натиснула на зелену стрілку — результат аналогічний. Скосила очі на лівий куток екрана — немає зв'язку. Перезавантажила телефон, потрусила його в руках, але нічого не змінилося.

— Ма', де твій мобільний?

Мама дістала з кишені телефон і простягнула його Лалі. Короткого погляду вистачило, аби переконатися, що й на цьому гаджеті не було жодної позначки антени. Знову підступив переляк: «А як ми дізнаємося про закінчення повітряної тривоги? І чи з близькими все добре? Чи, врешті-решт, у місто не вдерлася русня?».

Лалі усвідомлювала, що до Хмельницького швидко не дістатися, страхи безглузді, однак усе одно панікувала. Одразу згадалися розповіді Дашки про окупацію й про те, як страшно, коли не знаєш, що діється насправді. Окупанти їм постійно промивали мізки, що Київ на них наплював, Україна доживає останні дні, а російські військові вже натирають медалі, щоб пройти переможним маршем крізь усю країну.

— Хрінь якась! — вигукнула сердито. — Ну ок, світла нема, а зі зв'язком що? Двадцять перше століття, блін!

— Я впевнена, що це тимчасовий збій. Хтозна, куди влучило... — заспокоювала мама.

Лалі продовжувала нервово трусити телефоном, тому мама спробувала її відволікти:

(11)